

Sådan set

Af
**Kai Kjær-
Hansen**

Far, du er ikke
præst, vel?

NÅR VORE DRENGE hæsbælende kommer ind fra vejen og stiller spørgsmålet »Far, du er ikke præst, vel?« ved jeg godt, hvilket svar de håber på at få. Og det er ikke vanskeligt at gætte sig til, hvad der er foregået på vejen. Nogle af deres kammerater har generet dem, drillet dem med, at deres far er præst.

Selv ved de, at deres far ikke fungerer som præst med kirke og alt det der, så hvad er mere nærliggende *for dem*, end at benægte det.

Men det er jeg. Så det nytter alligevel ikke at nægte det.

Derfor er det altafgørende, at jeg kan *lide med*, når mine unger føler sig trængt på grund af mig. Og det samme gælder naturligvis generelt, når vore børn nu engang har forældre, der går i kirke og i missionshus.

LIDE MED DEM, ja netop! Og ikke affærdige dem med et pyt. Jeg kender jo selv til, at det ikke er spor sjovt at føle sig udenfor, fordi jeg er kristen.

Og så har jeg tro på, at han, der engang led for dem, også lider med - nu. Det kan jeg fortælle som en far, der også famler. Og jeg kan fortælle, at jeg også nogle gange har lyst til at kvitte det hele. Og at jeg undertiden - som de - gør noget fuldstændigt vanvittigt forkert, som vores himmelske far er ked af. Men også, at der er noget, der hedder tilgivelse.

- Jeg vil nødig præge mine børn som en kristen supermand, der har alt under kontrol. Jeg er *på vej* sammen med dem.

MÅSKE SKULLE man også være mere *på vejen* sammen

med dem. Givetvis ville det sige ens unger mere - i første omgang - hvis man var på *vejen* sammen med dem og vejens andre unger en gang imellem. Og gjorde noget, som de andres forældre heller ikke ofte gør. Det kunne sikkert virke som en god kompensation for drillerierne, hvis man tog sig tid til at lege eller spille bold ude på vejen.

Hvordan man på den ene side kan kompensere for de drillerier, ens børn er ude for, når de kommer fra troende hjem, og på den anden side ikke foregøgler dem, at troens liv kan leves uden drillende bemærkninger selv fra deres kammerater, gives der næppe én fingerknips-færdig løsning på.

Det er ikke en farbar vej at holde dem borte fra det kristne fællesskab, selv om de synes, at det at spille fodbold er langt vigtigere - og sjovere - end kirke, missionshus og børnemøder.

MENER VI som kristne forældre noget med, at vi er på vej sammen med vore børn, må vi også tage os tid til at være ude på vejen med dem.

Og dér - og ved andre lejligheder - gøre det skøre sammen med dem. Netop det skøre! Hvad det er for noget, er en udfordring til hver enkelt familie at finde ud af.

At gøre det skøre sammen med far og/eller mor kan være en lille kompensation med en stor virkning for et følsomt barnesind, som føler det en smule uretfærdigt, at man har en far, der er præst, eller nogle forældre, der er »missionske«.